

JÓ PÁSZTOR

Ókatolikus hírlevél, II. évfolyam 2. szám
2020. február

Kiadja a Magyarországi Ókatolikus Egyház

Urunk megjelenése

Az első, őskeresztény templomok mindig élő víz, tó, folyó közelében álltak, hogy a víz mindig közel legyen, ha keresztelni kell. Isten a keresztség fürdője által fogad minket családjába, és egyúttal lemossa bűneinket. Ahogy a Zsoltáros mondja:

„Hints meg engem izsóppal és megtisztulok, moss meg engem és a hónál fehérebb leszek!” (Zsolt 51,9)

Mi ókatolikusok hisszük, hogy a keresztség szentsége nem csak a bűnöket törli el és nem csupán egyháztagságot létesít, de beolt Krisztus testébe, és lelki újjászületést is jelent a megkeresztelkedő számára, mely szükséges az üdvösséghez. Életünkben a keresztség az az alapszentség, mely kegyelmileg utat nyit Istenhez és minden további szentséghez.

Jézus számára a Keresztelő Szent Jánostól vett keresztség szintén fontos

mérföldkövet jelentett, hiszen ezt követően, a pusztai böjt után haladéktalanul megkezdte tanítói munkásságát, megtérésre buzdítva és prédikálva az Isten országát.

Az egyházi szóhasználatban Jézus megkeresztelkedése egyúttal epifániája, azaz megjelenésének ünnepe

is, mely nyugati vallásosságunkban egybeesik *Vízkereszt* ünnepével.

Már az első századok keresztényei fontosnak tartották, hogy megemlékezzenek arról a pillanatról, amikor Jézus a nyilvánosság elé lépett, amikor a betlehemi barlang vagy istálló rejtettségében megszületett Megváltó a teljes nyilvánosság előtt megkezdte Isten válságművének beteljesítését.

Tanuljunk Jézus Urunktól bátorságot, az Atya ügyei iránti olthatatlan szenvedélyt, és merítsünk mi is a Szentlélek bölcsességéből, hogy nyíltan és nyilvánosan megvalljuk hitünket, hiszen ahogy Ő tanította:

„Mindazt, aki megvall engem az emberek előtt, én is megvallom Atyám előtt, aki a mennyekben van. De azt, aki megtagad engem az emberek előtt, én is megtagadom Atyám előtt, aki a mennyekben van.” (Mt 10 32-33)

Idősödés - a Bibliában

Az öregedés, a testi és lelki változás élettani folyamatait minden ember veszteséggént éli meg. A ráncok megszorodnak, a testi erő megfogyatkozik. A legtöbb ember mindezt pontosan tudja, mégis menthetetlenül megviseli, amikor saját magán kezdi tapasztalni az évtizedek jeleit és nyomait.

Azt szokás mondani, hogy a Szentírásban minden benne van és mindre van benne válasz. Nos, ez még az öregeddéssel, az idősödés folyamataival kapcsolat is helytálló, a Szentírás megtanítja a hívő embert arra, hogy mi vár rá az aktív évek elmúltával.

A *Prédikátor* könyve 12,1-7 vers kivételes költőiséggel és szépséggel foglalja össze az öregedés szimptomáit. Nem érdemtelen egészben idézni a szöveget, mielőtt értelmezzük azt.

„Gondolj Teremtődre ifjúságod napjaiban, mielőtt megérkeznek a gonosz napok, és elközelegnek az évek, amelyekre azt mondd majd: nem tetszenek nekem; mielőtt elsötétül a nap és a világosság, a hold és a csillagok, és mielőtt az eső után visszatérnek a felhők; amikor megremegnek a ház őrzői, és megrokkannak az erős férfiak; amikor bezárják a külső kapukat, és halkabbá válik a malom zaja; amikor elcsitul a madarak hangja, és minden dal elhallgat; amikor félnek a magaslatoktól, és ijedten járnak

az úton; amikor a mandulafa virágzik, a sáska jóllakik, a kapor kipattan, az ember meg örök hajlékába tér - az utcán már jönnek-mennek a siratóasszonyok; mielőtt elszakad az ezüstkötél, megreped az arany gyertyatartó, megpattan a forrásnál a korsó, s összetörik a kúton

a kerék; és a por visszatér a földbe, ahonnan jött, az életető lehelet meg az Istenhez, aki adta.”

Csodálatos vers ez, megrendítően szép líra. A vers, mint minden vers tömöríti a valóságot, és lényegiségében ragadja meg azt, olyan nyelvi eszközökkel, amik nem csu-

pán az értelemre hatnak, de érzékeinkre, fantáziánkra is. Ennek a gyönyörű héber költeménynek az allegóriái az öregedő emberi testet mutatják be. Nézzük meg közelebbről mit jelentenek?

A ház megremegő őrzői az elerőtlenedő karokat szimbolizálják, vagyis a testi erő csökkenését.

A megfogyatkozó őrző lányok a fogak elvesztésére vonatkoznak.

A homályos ablakok az elhomályosuló szemeket látatják, vagyis a látás megromlását mutatják be megszemélyesítve.

A bezáruló ajtó, a madárszó elnémulása és a malom halkuló zaja a hallás romlását jelentik.

A halkuló énekszó a hangszalagok megereszkedését, azaz az énekhang megfakulását ábrázolja.

A kivirágzó mandulafa, azaz a fehér virágzatba boruló lombkorona a haj megöszülését szimbolizálja.

A magát vonzó sáska már-már humoros képe a járás, a mozgás nehézkessé válásra utal.

A fűszerek hasztalansága és a kapor kipattanása, azaz a magház üressé válása a nemzőképesség elvesztését jelenti.

Az ezüstkötél elszakadása, az arany gyertyatartó megrepedése, a korsó és a kerék összetörése pedig mind az élet elmúlását a halál pillanatát ragadja meg.

Milyen érdekes, hogy amitől minden ember fél, amire szorongva gondol és amit szomorúsággal vegyülő veszteséggént él meg, az a Biblia lapjain költészetként köszön vissza ránk. Vajon mire akar tanítani Isten ígéje az idősdéssel kapcsolatban?

Az, hogy mindezt a Szentírás ilyen szépen, mesterien versbe foglalva jeleníti meg, két dologra akar megtanítani.

Egyrészt arra, hogy az öregedés nem veszteség, az ember a életkori változásokkal nem devalválódik, nem veszít korábbi teljességéből, hanem csupán változik. E változások ugyan sok tekintetben - a korábbi teljesítő-képességhez képest - persze markánsak, ám a költői megfogalmazás arra mutat, hogy az öregedés és az időskor nem rosszabb, nem kevesebb, mint a fiatalkor, hanem egész egyszerűen *más*. Igaz, hogy sok tulajdonság és képesség korlátozottá válik, ugyanakkor viszont megjelennek olyan tulajdonságok is, melyek a korábbi életszakaszokban nem voltak egyértelműek: megfontoltság, óvatosság, tapasztalat, bölcsesség, a benső értékekre, a lelkiekre való odafigyelés, a múlt és az élet tapasztalati ismerete.

A másik, amire a Biblia meg akar tanítani, hogy fontos előre tudnunk és tudatosan elfogadnunk mindennek a bekövetkeztét. Isten azt

szeretné, ha az öregedésre lelkileg-testileg felkészülten érne minket. Ezért tanítja meg, hogy mi vár ránk az évtizedek múlásával, mi az, amire fel kell készülnünk.

A tudatosság azt is jelenti, hogy nem utasítjuk el a változást, nem csinálunk úgy, mintha örökké tartó földé életünk lenne, s ugyanakkor megtanulunk nem félni a változástól. A biblikus kulcskifejezés így hangzik: *hívő tudatosság*.

A hit bennünk minden emberi törekvés, megértés, vállalás és igazság alapja, a tudatosság pedig a garancia arra, hogy Isten akarata szerint élünk és teljesítjük hivatásunkat a földön. Egy kicsiny történet kíváncsodik ide.

Egyszer egy idős ember, aki évtizedekig élt egy szigeten, visszaköltözött a kontinensre, a városba, ahol felnőtt. Az emberek kérdezgették tőle, merre járt, ő pedig elmesélte, hogy azon a bizonyos szigeten élte le az életét. Akik hallgatták, öszszecsapták a kezüket, és uj-

jongva kiáltottak fel. - Ó, hogy maga milyen szerencsés! Az egy csodálatos sziget, tele páratlan természeti kincsekkel, látnivalókkal! Én is úgy szeretnék eljutni egyszer oda! - az öregember elgondolkodott, majd szemlesütve mondta: - Ha tudtam volna, hogy ilyen szép és érdekes, alaposabban megnéztem volna.

Az emberi élet egyszeres lehetőség arra, hogy találkozzunk Jézus Krisztussal és Isten gyermekei legyünk. Nála lelhetünk igazságra, bölcsességre, lelki békességre, az Ő Szentlelkének ereje tehet bennünket erőssé. Végősoron, annyira válunk igazán emberré, milyen mértékben képesek vagyunk Ővele egységben élni. Egyszeres lehetőség, amely nem csak megkönnyíti az életet, a betegségeket és az öregedést, de feltárja a földi élet értelmét és célját is. Kár lenne a végén azt mondani, hogy ha tudtuk volna, jobban megnéztük volna.

Széles Tamás

Vendégség

Nagy örömmel értesültünk Lelkészüinktől, Széles Tamás atyától, hogy vendégeink 2019. december 08-án vendégeink érkeznek.

Egyiküket, Michael Maier ciszterci apát urat már ismertük, de ez alkalommal még Kováts Péter ókatolikus lelkész és Kolozsvárról Fülöp Zoltán lelkipásztori asszisztens is vendégünk volt.

Nosza, gyorsan összedugtuk a fejünket és megbeszéltük a vendéglátással kapcsolatos teendőket. Ki ezt, ki azt vállalta. Sokan és örömmel részt vettek az előkészületben.

Izgalommal és magyaros vendégszeretettel vártuk ezt a jeles vasárnapot. Vendégeink először a szentmisén vettek részt, a prédikációt Fülöp Zoltán mondta. Az áldoztatásban részt vett Michael Maier apát úr is.

Az agapét a mise után, a könyvtár helyiségben tartottuk meg. Szépen terített asztalok mellett kölcsönösen üdvözlöttük egymást. Mielőtt falatozni kezdtünk volna, kedves meglepetésben volt részünk. Michael apát úr hozzánk jövet találkozott a Mikulással és továbbította nekünk ajándékait.

Kaptunk csoki mikulást és gyógynövényes szappanokat, amiket a ciszterci rend készít. Vagyis saját gyártmányú ajándékokat. Külön figyelmesség, hogy a jó kívánságok és a szappan összetétele magyar nyelvű szöveggel volt feliratozva. Tekintve, hogy férfi vendégeink voltak mi magyar borokkal kedveskedtünk, megköszönve a látogatást.

Gáspár Tiborné, Judit néni

A karácsonyi születésről

„...azért van a testben az Isten, mert meg kellett szentelődnie ennek az elátkozott testnek, meg kellett erősödnie ennek a legyengültnek, amely elidegenedett Istentől, ennek kellett bensőséges kapcsolatba kerülnie vele, ezt kellett a mennybe visszavezetni. (...) Mik ennek a születésnek az alapelvei? A Szent Lélek és a Magasságbeli beárnyékozó ereje. „

Nagy Szent Baszileiosz

Jézus szent neve

Jézus szent neve mindig is különös tiszteletnek örvendett a kereszténység történetében. A keleti egyházak a szent név tiszteletére mondják a jellemzően harminchárom csomóból álló *csotkit* (görögül *komboskhini*), a nyugati rózsafüzér elődjének tekinthető imafüzért, melyet morzsolva a hívek így imádkoznak: „*Uram, Jézus Krisztus, Élő Isten Fia, könyörülj rajtam bűnösön!*”

Nyugaton Jézus nevének tisztelete külön ünnepet kapott január 3-án, mely a középkorban, elsősorban a ferences szerzetesek buzgalmából bontakozott ki.

Már Szent Pál apostol felhívta a figyelmet Jézus nevének szentséges voltára:

„*Ezért Isten felmagasztalta őt, és olyan nevet adott neki, amely minden más név fölött van, hogy Jézus nevére hajoljon meg minden térd az égben, a földön és az alvilágban, és minden nyelv vallja, hogy Jézus Krisztus az Úr!*” (Fil 2,9-11)

Kapisztrán Szent János egyik beszédében az ördög kísértése elleni eszköznek Jézus nevének segítségül hívását ajánlotta.

Liturgikus eszközeinken, bútorainkon, ruházatunkon is sokszor találkozunk az IHS monogrammal, mely a latin „*Jesus Hominum Salvator*” rövidítése, jelentése: *Jézus, az emberek Üdvözítője*.

Jézus héber neve, a *Jehoshua* vagy *Jeshua* (héber írásmód szerint):

A gyermek Jézus az írástudokkal beszélget a jeruzsálemi templomban.

יהוֹשֻׁעַ

azt jelenti, „megmenteni”, „megszabadítani”, mely Izajás próféta jövendöléséből ered:

„az Úr maga ad majd nektek jelet. Íme, a szűz méhében fogan, és fiút szül, s nevét Emmánuelnek fogja hívni.” (Iz 7,14)

Etimológiájában a „jeho” és a „shua” tagokból tevődik össze. A „jeho” Isten nevének, a Tetragrammatonnak a változata (יהוה), míg a „shua” tag jelentése „segítségért kiáltani.”

Az újszövetségi görög szövegekben már a latin *Jézus*-hoz hasonló *lesos* (Ἰησους) átírással találkozunk, melyet

a Kr. u. I. századi *Alexandriai Philón* a *Hóseás / Ozeás* (הוֹשֵׁעַ) névből eredeztet, aminek jelentése: „ő megment”.

Jézus neve ma is különös tiszteletnek örvend minden keresztény felekezetben, így nálunk ókatolikusoknál is, hiszen - csak egyet kiragadva számos megjelenési formája közül - valamennyi liturgiánk imádságának záróformulája: „...*a mi Urunk Jézus Krisztus, a Te Fiad által...*”, hiszen maga Jézus hagyta meg nekünk, hogy bármit kérjünk az Atyától, azt az Ő nevében kérjük.

„*Bármit kérték az én nevemben, megteszem azt, hogy az Atya megdicsőüljön a Fiúban.*” (Jn 14,13)

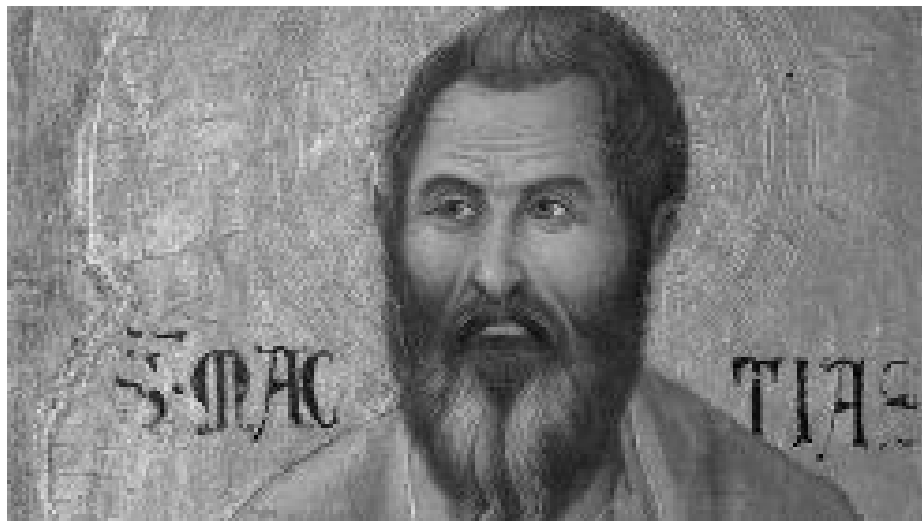
Jézus tettei és szavai ékesen bizonyítják, hogy a bűnt mindenkor el kell utasítanunk, viszont a bűnöst szeretnünk kell.”

Pilinszky János

A hónap A hónap szentje ünnepei

Gyertyaszentelő
Boldogasszony
Ünnep, február 2.

Szent Mátyás
apostol
Ünnep, február 24.

Alkalmaink

BUDAPEST

Alkalmi szentmiséinkről érdeklődjön e-mailben.

SZOMBATHELY

Alkalmi szentmiséinkről érdeklődjön e-mailben.

GYÖMRŐ

Szentmise minden vasárnap reggel 9 órakor, a Harmónia Idősek Falva Szivárvány házában kápolnájában.

Cím: 2230 Gyömrő, Pál Mihály u. 10.

Szent Mátyás apostolt az első jeruzsálemi zsinat választotta az áruló Júdás helyére, tulajdonképpen megválasztásától számítjuk a püspökök - a tizenkét tanítvány és utódaik - egyező akarattal való utódállításának szent hagyományát, mely mind a mai napig töretlen gyakorlat az ókatolikus egyházban.

Már a Kr. u. 215-ből ránk maradt *Traditio Apostolica* is említi ezt a szokást, de az *I. Nikaiai Zsinat* (Kr. u. 325) fogalmazta meg dogmaként:

„A püspököt általában a tartomány összes püspökei rendeljék.”

Szent Péter apostol így érvelt az új apostol megválasztása mellett:

„...szükséges, hogy azok közül a férfiak közül, akik együtt voltak velünk minden időben, amikor az Úr Jézus közöttünk járt-kelt, kezdve János keresztségétől addig a napig, amelyen felvételétől tőlünk, ezek közül valaki velünk együtt az ő feltámasztásának tanúja legyen.” (ApCsel 1,21b-22)

Szent Mátyás apostol nevéhez számos gyógyulás, ördögűzés, halottak feltámasztása és egyéb csodatett fűződik. Később bevádolták őt a zsidó főpapok előtt, és mivel ketten hajlandóak voltak tanúskodni is ellene, halálra kövezték. Szent Mátyás apostol karjait kitarva, égre emelt tekintettel szenvedett hitéért mártírhalált, kérésére a követ, mellyel életét kioltották, a hagyomány szerint vele együtt temették el. Hitvalló élete és áldozata mindannyiunk példája.

Kapcsolat

Magyarországi Ókatolikus Egyház

Szombathely

Kováts Péter

okatolikusok@gmail.com

www.okatolikus.weebly.com

Budapest, Gyömrő

Széles Tamás

okatolikus@gmail.com

www.okatolikus.hu